

ges der, og i disse mange Aar havde Vind og Væde spillet Herre paa Slottet sammen med et talrigt Tjenerskab af Rotter og Mus.

Torben Dihmer tilhørte en gammel, livsfrodig Proprietærslægt og havde i Opvæksten selv været stærk som en Tyrekalv. Hans Farfar var Klavs Dihmer, den bekendte Kammerraad, der i Midten af forrige Aarhundrede kaldtes Kronjydernes Konge: en Egebul paa fjorten Lispund. Han kørte ind til Randers i en almindelig stiv Bondenvogn men havde som Forspand to dejlige sortbrune Hingste, de berømte Oppenheimere, der godt kunde have fortjent et Mindesmærke i Bronze paa Byens Torv. Ved dem blev i hine Dage den udartede jyske Hest reddet fra Undergang, og der aabnedes i en trang Tid en ny Guldaare for Egnen.

Ogsaa Torbens Far, Etatsraaden, havde været en af det jyske Landbrugs Foregangsmænd. Alligevel brød han selv afgjort med Slægtstraditionen, tog en statsvidenskabelig Eksamen, som der gik Ry af, og rejste siden til Udlandet for at fortsætte sine Studier og lære Verden at kende — da Ulykken ramte ham som en forgiftet Pil fra et Baghold.

Han vilde være Politiker, — Statsmand. I de politisk interesserede Studenterkrese var han tidligt bleven kaa-ret til en af Fremtidens Førere. Naar hans store, brunblonde Skikkelse med den omhyggelige Haarskilning og det lange Vædderansigt ved Diskussionsmøderne viste sig paa Talerstolen, blev der Stilhed i Salen, og det ikke alene paa Grund af hans Godsejertitel. Han var en over-